

Бащата отиде въ кухнята и слѣдъ него всички дѣчурлига. . .

Колчо се бѣ събулъ, разпасалъ и седѣше до масата. Готвачката го черпѣше съ чай. Лицето му бѣше червено, носътъ му се лющѣше, руситѣ му коси падаха въ два реда на голѣмата му глава и бѣха подстригани отпрѣдъ — сжщински селянинъ. . .

Татко се усмихна. . .

— Че какъ тъй сж те пустнали самичкѣ, момко? . . . Та ти за голѣмъ ли си имашъ? На кол-си години?

— Ба, азъ не съмъ дѣте! отговори Колчо, като бършеше носъ съ показалеца си. Азъ въ Игумново ходя, а що остава до тукъ! . . .

— Малко ли нѣщо може да се случи изъ пѣтя! . . . Ти и коне не можешъ да управлявашъ. . .

— Азъ ли? — улебна се Колчо. — Съ три коня мога, а камо ли съ два! . . .

— Вижъ го ти, моля ти се, какъвъ юначина! . . .

Левчо, Борю и Сашето гледаха Колча съ очудени очи и все по-близо и по-близо приближаваха до него, като се канѣха да го заприказватъ. . .

— А ние ще имаме елха! . . . каза, най-послѣ, Борю.

— Идете си! — нѣма какво да правите вие тукъ! — каза бащата, и дѣцата неохотно излѣзоха изъ кухнята. . . . Но щомъ бащата отиде въ работната си стая, Борю пакъ дойде въ кухнята при малкото каруцарче.

— А ние ще имаме елха! каза той пакъ.

— Е, бива, нека имате! Кажи на мама си да ми даде кирията — осемъ гроша! . . .

Колчо си пиеше непрѣкъснато чая. . . Той се изпоти, фиркаше, гледаше изъ прозорчето и думаше: